

140112 Första söndagen efter Trettondedagen, tredje årgången Johan Svedberg

I måndags var det Trettondedag jul. Här i OP firade vi mässa och manifesterade att vi nu är en del av Örebro pastorat. Vi tog emot Ingemar Söderström som kyrkoherde för alla åtta församlingarna i Örebro. Vår biskop Hans-Erik var här. Och, inte minst, vi hade besök av en kamel. Ni som var här såg kanske kamelen och hörde talas om den. Ni som inte hade möjlighet att komma såg den kanske i NA.

Ingemar Söderström predikade och sa att det finns likheter mellan kamelen och kyrkan. Han sa flera saker, jag minns inte alla. Men jag minns att han sa att kyrkan är som kamelen som orkar bära andras bördor långa sträckor, som kan bära oss genom en öken. Och kamelen bär i sig källor att ösa ur.

Det här är bra, att kyrkan och Gud jämförs med djur eller med ting i vår skapelse. Det är framför allt bra att Gud får vara större än vi människor. Alltför ofta är Gud antropomorf, Gud framställs ofta mänskligt eller med mänskliga egenskaper. Som en Han, som God, som Rättvis. Gud tar plats som en ängel, som en kung, som en härskare.

Våra bilder av Gud blir ju förstås begripliga när vi har dem nära oss. Men det begränsar också Gud till det begripliga och mänskliga.

Dagens bild av Gud är också ett djur, det är en duva. Evangelisten Markus berättar – *När han (Jesus) steg upp ur vattnet såg han himlen dela sig och Anden komma ner över honom som en duva.*” (Mk 1:10) Denna Ande, och andens duva har kommit även över oss och finns hos oss. Här där jag står finns anden framför mig broderad på textil och över mig som en duva.

Här är duvan som en bön om att Guds gode Ande ska vara med oss och att det vi som står här säger får vara Guds ord.

Duvan finns ofta kring predikstolar i kyrkorna och vid dopfuntar, som böner och gestaltningar av Guds närvaro.

Varför en duva? Varför Guds Ande som en duva?

Det har att göra med duvan som Noa släppte ut ur arken. Den har gjort ett oerhört starkt avtryck i historien. I första Mosebok berättas om hur vatten översvämmar all mark. Floden, som det står, kom över jorden och allt täcktes av vatten. Och tyvärr, allt som inte kunde simma eller flyga dränktes. Noa hade då redan byggt en ark, samlat vilda och tama djur som han tog med i arken.

När vattnet började sjunka undan skickade Noa först ut en korp, det står att den flög fram och åter tills det blev torrt (1 Mos 8:6). Sen släppte Noa ut en duva, som kom tillbaka för det inte fanns någonstans att slå sig ned. Efter några dagar släppte Noa ut duvan igen, då kom den tillbaka med ”*ett friskt blad från ett olivträd i näbben*” (i vår svenska översättning). Sen släppte Noa ut duvan igen, en tredje gång och då kom den aldrig tillbaka.

Det som händer sen är att Gud sluter ett förbund med Noa och alla andra, att aldrig mer ska Gud låta en stor flod eller något annat komma och förgöra jorden och allt som är på den. Och Gud sätter regnbågen som ett tecken på detta.

Men också duvan med olivkvisten har blivit ett tecken på denna fred, på denna balans i tillvaron, på försoningen mellan Gud och mänskligheten. Duvan med kvisten används i en mängd olika sammanhang för att tala om fred och för att hoppas på fred.

Och duvan används i dagens text och används här hos oss.

I texten hos Markus bär duvan Guds Ande till Jesus.

Och jag tycker det ligger nära till hands att tänka hur detta också skapar harmoni, skapar fred och försoning.

Det finns en enhet mellan Jesus där i vattnet, och fadern i himlen som säger – *Du är min älskade son, du är min utvalde.* (Mk 1:11)

Det är Anden som gör denna enhet. Enhet.

Det är problematiskt om det skulle vara så att några av oss inte skulle få leva i denna enhet med Gud. Det antyds i episteltexten, att några inte hade anden så apostlarna fick åka dit och lägga händerna på dem.

Så kan det vara, att enheten är bruten. Brustna relationer omges vi av.

Men då värnar jag våra föreställningar att Gud är mer än det mänskliga. Gud är större.

Enheten med Gud är större än vad vi kan tänka eller organisera. Frestelsen är stor att organisera enheten med Gud efter mänsklig förmåga, eller efter människors förmåga. Att det skulle vara vi som skulle kunna bestämma vem som har enhet med Gud.

Nej, Gud är större.

Gud använder duvan, Gud använder vinden, Gud använder elden för att nå oss. Vad vi vet. Och Gud använder vatten.

När vi döper så omsluter vi barnet, tonåringen eller den vuxne, med vatten, eller vi har lite vatten på huvudet. Och vi säger – *jag döper dig i Faderns, Sonens och den helige Andens namn.*

Och jag är alldeles övertygad om att rösten ljuder från himlen även då – *Du är min älskade, du är min utvalde!* Även om vi inte hör detta så tydligt just då i den festliga stunden.

För det är vad vi behöver. Vi behöver anknytningen, vi behöver enheten, vi behöver freden.

Om vi ska kunna leva som människor behöver vi relation, vi behöver knyta an till andra, till oss själva och till Gud.

Och utan att vi behöver be om det eller göra något så öppnar sig Gud, som i texten, och säger till oss – *Du är min älskade, du är min utvalde.* Ta dessa ord till era hjärtan och bär dem med er denna vecka.

Amen!